REBECCA J. CAFFERY

PRVNÍ v CÍLI

BARONET

První v cíli

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

BARONET

Rebecca J. Caffery
První v cíli – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PRVNÍ V CÍLI

PRVNÍ V CÍLI

Pole Position 2

REBECCA J. CAFFERY

BARONET

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title First to Finish © 2026 Rebecca J. Caffery
Translation © Ivana Dresia 2026
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Rebecca J. Caffery asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

ISBN tištěné verze 978-80-269-3034-1
ISBN e-knihy 978-80-269-3037-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-269-3049-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-3050-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Tato kniha a každá další jsou pro tebe, mami.
Miluju tě a nikdy mi nepřestaneš chybět.

Playlist

Dirty Little Secret – The All-American Rejects ♥
Felt Good About You – Gracie Abrams ♥
The grudge – Olivia Rodrigo ♥
Sports Car – Tate McRae ♥
You Proof – Morgan Wallen ♥
I Love You, I'm Sorry – Gracie Abrams ♥
Tennessee Orange – Megan Moroney ♥
If He Wanted To He Would – Kylie Morgan ♥
Go Home W U – Keith Urban, Lainey Wilson ♥
The Painter – Cody Johnson ♥
Decode – Sabrina Carpenter ♥
Parallel universe – Lauren Spencer Smith ♥
Black me out – Gracie Abrams ♥
Too Well – Renée Rapp ♥
I hope I never fall in love – Maren Morris ♥
Opalite – Taylor Swift ♥

1. kapitola

Johaness

Čas na hodinách se přehoupne z 11:59 na půlnoc, a tím je to zpečetěné. Opravdu zapomněl na moje narozeniny.

Před čtyřmi lety jsem byl v podstatě ústředním bodem celého jeho vesmíru. Pravda, bylo to na jeho závodním blogu a podcastu, kde většinou kritizoval můj začátečnický rok, ale stejně. Není přece možné, aby nevěděl, co je dneska za den.

Můj telefon je plný naléhavých vzkazů od přátel, prosících mě, abych vylezl ven a oslavil s nimi svoje narozeniny; oznámení na Instagramu od fanoušků, kteří mi přejí všechno nejlepší k narozeninám; dokonce i vzkaz od mého agenta, abych si užil svůj den, přestože jsem to v dnešním závodě zvoral – jeho slova. Dojel jsem šestý. Což sice není můj nejlepší výkon, ale stále je to podělaná bodovaná pozice. Pořád jsem byl lepší než čtrnáct dalších nejlepších jezdců na světě.

Ale vůbec nic od mého stupidního přítele.

Povzdechnu si a opřu si hlavu o tu nejměkčí sametovou pelest postele, jakou jsem kdy viděl. Jako šílenec

znovu odemykám mobil, jen pro případ, že by mi snad něco uniklo. Ale to se samozřejmě nestalo. Žiju ve fantazijním světě, pokud si myslím, že vyleze ze své kanceláře a udělá dnes pro mě cokoliv speciálního.

Tatínek ho drží na uzdě, protože ho připravuje na převzetí debilního týmu Hendersohm. Hendersohm byl odjakživa mým největším soupeřem na trati, a teď se mnou navíc soupeří o čas a lásku mého přítele, což mi připadá jako špatný vtip.

Minutu po půlnoci se ozve klepání na dveře. Říkám klepání, ale ve skutečnosti jsou to silné rány pěstí.

Jedna moje část chce předstírat, že už spím se špunty v uších, mrtvý před celým světem, abych nemusel chodit ke dveřím a nasazovat před svými přáteli šťastný obličej. Ale ta druhá část je zná příliš dobře na to, než abych si myslel, že když je budu ignorovat, tak odejdou.

Právě ve chvílích, jako je tato, by bylo tak hezké moci říct svému nejlepšímu kamarádovi, že mám problémy ve vztahu a potřebuju být chvíli sám. Jenomže můj vztah je tak velkým tajemstvím, že jsem rovnou mohl podepsat zatracenou dohodu o mlčenlivosti.

Zamilovat se do Jacksona Caldera nebylo součástí mého životního plánu. Už jen proto, že jeho otec je vedoucím týmu mého největšího soupeře. Ale ještě víc mi vadí, že muž, kterého miluju, nesnese, aby byl se mnou viděn na veřejnosti. A soudě podle dnešní noci už se mnou nechce být ani v soukromí. Už to není tak, jak to bývalo, než ho táta požádal, aby se všeho vzdal a stal se z něho posranej workoholik a vedoucí týmu.

Občas, když si prohlížím fotky v heslem chráněné složce v mobilu, už nepoznávám ten pár, který v prvním roce našeho vztahu jezdil na všechny ty lyžařské

dovolené a poklidné pobyty u jezera. Tyhle obrázky nesouzní s tím, jak osaměle se momentálně cítím.

Bouchání na dveře neustává, a tak se k nim nakonec jenom v boxerkách rozběhnu. Podívám se skrz kukátko, abych měl jistotu, že jsou to ti kreténi, o kterých si myslím, že to jsou, a jakmile se o tom přesvědčím, otevřu dveře dokořán.

Harper na mě naštvaně zírá. Nejsem si jistý, jestli je to kvůli tomu, jak dlouho mi trvalo otevřít dveře, nebo kvůli tomu, že jsem se k nim dnes večer odmítl připojit, ale jeho zklamaný pohled ve mně téměř vyvolává potřebu omluvit se. S Harperem jsem se takhle ještě nikdy necítil.

„Fajn, takže teď, když tvůj narozeninový den oficiálně skončil, mohl bys prosím jít s námi dolů a připojit se k nám na steak a drink?“ zeptá se unaveně.

Elijah se za ním opírá o zeď a tváří se znuděně a naštvaně. „Jo, prosím tě, pojď se kurva najíst. Celej večer jsme seděli dole v baru a čekali na tebe – a Harper mi nedovolil nic jinýho než pražený buráky. Umírám hlady, kurva.“

Jako by mi tyhle řeči snad přidaly na náladě slavit. Jako bych se schovával, jen abych je naštval. Nejsou to ani kulaté narozeniny. Dvacet devět. Jen jsem je chtěl strávit sám a utápět se v sebelítosti. Protože když na svoje narozeniny nemůžu být s ním, tak nechci být s nikým. Ach bože, moje sebelítost opravdu začíná mít navrch. Nikdo pod třicet by neměl být takhle zahořklý.

„Oba jste idioti. Měli jste se najíst beze mě. Nechce se mi oblékat se a jít dolů. Jak už jsem řekl před pár hodinami, chci jít brzy spát, protože zítra odlétáme do Evropy.“ První zastávka: Harperův a Elijahův domácí závod v Silverstonu. Harper při tom pomyšlení

prakticky poskakuje na špičkách. Už jen jeden závod ho dělí od toho, aby se znovu shledal se svým snoubencem.

Musí to být úžasný pocit. Vědět, že míří domů za někým, kdo ho nadevše miluje. Za někým, kdo s ním chce zůstat navěky.

„Dobře, tak co kdybychom si objednali pokojovou službu? Kýbl piv a pár steaků. V tom případě už nemusíš chodit ven a pořád se spolu můžeme navečeřet."

Cítím, jak se moje předsevzetí pomalu rozplývá, a než se naděju, Harper po mně blýskne očima – což na mě normálně nepůsobí – a já vpouštím dvojici do svého pokoje. Elijah se vrhne k telefonu a objednává jídlo na pokoj, zatímco Harper sebou plácne na mou postel, jako by byla jeho vlastní.

„Ash a Cole se k nám na chvíli připojili, protože doufali, že přijdeš, ale museli jít spát, protože mají ráno nějakou schůzku. A Nils šel na nějaký rande – prý jsi mu několikrát řekl, že nebudeš slavit." Rozhodně jsem radši, že mi teď v pokoji smrdí jen tihle dva, místo celé party kámošů.

Mávnu rukou nad Harperovou poznámkou, a když Elijah dokončí zadání naší objednávky, vytáhnu z kufru tričko a teplákové kalhoty, abych nevečeřel ve spodním prádle.

„Posuň se," říkám a plácnu Harpera po stehně, protože se rozvaluje po celé mojí posteli. Poslechne a udělá místo pro mě a pak i pro Elijaha.

„Všechno jsem objednal, a jen abys věděl, vydával jsem se za tebe, když se mě snažili přesvědčit, že kuchyň už nevaří." Uculuje se jako idiot, ale v tomhle okamžiku je mi to jedno. Obvykle se neodvolávám na svůj status celebrity, ale najednou si uvědomím, že

mi hlasitě kručí v břiše. Takže jsem vlastně rád, že to udělal.

„Super," prohodím, zatímco si Harper pokládá hlavu na moje rameno.

„To vždycky takhle nesnášel svoje narozeniny?" zeptá se Elijah Harpera, který je už patnáct let mým nejlepším kamarádem.

„Kdepak. Než z něho začal bejt nudnej patron, vymetali jsme večírky." Harper na mě kývne. „Když ti bylo třiadvacet, neměli jsme trojku?"

Pokrčím rameny. Myslím, že to bylo po vítězství v mém prvním závodě roku v této kategorii. Nejspíš jsem si to zasloužil.

Můj dnešní výkon nebyl na žádné velké slavení.

„Vy dva jste byli pěkně divocí, takže mě to nepřekvapuje." Elijah se dostal do vrcholového sportu až poté, co se oženil se svou láskou z dětství a měl s ní děti, takže nikdy nezažíval bláznivé noci během oslav vítězství v závodech jako my dva. Asi bych ho měl litovat, ale spíš si přeju, abych stejně jako on měl někoho, ke komu bych se mohl vracet domů se všemi svými trofejemi.

Místo odpovědi jen zabručím „hmm". Byly to i dobré časy, to nemůžu popřít. To, že jsem teď oslavil víc narozenin s Harperem ve svém životě než bez něj, je rozhodně jedna z těch dobrých věcí.

Harper s Elijahem vklouznou do konverzace o narozeninovém sexu – což dnes v noci evidentně není na mé bingo kartičce – ale já stále nedokážu vypnout mozek. Myšlenky se mi honí hlavou a já přemítám nad všemi věcmi, které mi právě teď chybí. Utíkají mi ty nejlepší roky, protože mě kluk, kterého miluju, udržuje v nejistotě. Protože nechce, aby se o nás vědělo. O kolik jsem toho přišel? Kolik času jsem už promarnil?

Poslední tři roky jsem mohl randit s jinými kluky, najít si někoho, kdo by se se mnou chtěl pochlubit nebo se se mnou třeba jen držet za ruce na veřejnosti a prostě uznat mou existenci. Právě teď bych mohl mít s někým společné zážitky, vyměňovat si s kamarády veselé historky z našich společných výletů, a spřádat plány do budoucna. Místo toho se můj život stal trezorem, který nemůžu nikomu otevřít. Místo toho ze mě udělal někoho, kdo lže lidem, které miluje.

Je vyčerpávající muset pořád být tak opatrný a tajnůstkářský. Vysává to ze mě život.

Zamrkám a zjistím, že jsem v posteli sám. Chvilku mi trvá, než si uvědomím, že Elijah je u dveří a přijímá naše jídlo a Harper nedočkavě přešlapuje za ním.

„Nemůžeš mi sem aspoň položit nějaký ručníky?“ spílám Harperovi dřív, než Elijah začne rozkládat talíře na moje povlečení. Byl bych radši, kdybych dnes v noci nemusel spát na omáčce a mastných skvrnách.

„Ach, tak dlouho jsem tě to neslyšel říkat! Na vteřinu jsem skoro pocítil vzrušení.“ Harper běží do koupelny pro pár velkých nadýchaných ručníků, zatímco já jen rozpačitě polknu. Tohle už není vzpomínka, kterou bych si chtěl přivolávat.

„Občas zapomínám, že jste vy dva spolu šukali,“ uchechtne se Elijah, zatímco pokládá nádobí na postel chráněnou ručníky. „Stejně je to zvláštní, že Harper spal s oběma mými kámoši.“

„Taky bych si přál, abych na to mohl zapomenout,“ odpovídám, ale nemyslím to úplně vážně. Nelituju toho a jsem rád, že se z nás stali nejlepší přátelé.

„Neboj, na tuhle prdelku nikdy nikdo nezapomene.“ Harper zavrtí svým pevným zadkem, než se usadí před to neuvěřitelné množství jídla, které Elijah objednal.

Vypadá to, že si ke třem obrovským steakům poručil všechny přílohy z jídelního lístku.

Když polknu první sousto toho nejjemnějšího steaku, uvědomím si, jak jsem za tyhle dva vděčný. Chtěl jsem být sám, ale teď jsem rád, že nejsem.

„Díky, hoši," prohlásím poté, co sežvýkám kousek křehké brokolice. „Vážím si toho, že jste dnes přišli."

Harper s rachotem odhodí vidličku na talíř, obejme mě a přitáhne si mě k sobě. A já mám co dělat, abych se neudusil dalším soustem masa. „Máme tě rádi, jasný? Jen jsme to s tebou chtěli oslavit."

Není to ten druh lásky, který jsem dnes večer hledal, ale když mě můj nejlepší kamarád obejme a poplácá po zádech, uvědomím si, že tohle je ještě lepší. Mám štěstí, že tu pro mě chtějí být.

„Já vás taky," zamumlám do jeho kudrnatých vlasů, než ho odstrčím. „Ale teď mě nech dojíst ten steak."

U jídla si povídáme o zbytku sezóny a o tom, kam poletíme příště. Když Elijah přesune všechno prázdné nádobí na vozík na chodbě, upadneme do příjemného biftekového kómatu. Vlastně je to moc povedený večer. Podívám se na hodinky a vidím, že je těsně před druhou ráno. A i když mi zítra letí letadlo a asi bych měl jít spát, nechci, aby odešli.

Právě zvažuju, že navrhnu, abychom dnes všichni přespali tady, v mém pokoji, jako bychom nebyli dospělí muži, kteří mají na dnešní noc v tomto hotelu své vlastní postele, když v tu chvíli někdo zaklepe na dveře.

„Objednal sis na noc společníka?" utahuje si ze mě Harper, protože klepání nepřestává.

„Nebo ti možná přišel někdo z hotelového personálu říct, abys konečně držel hubu," odseknu. Harper je známý tím, že si ve sprše hlasitě zpívá.

„Nepravděpodobné. Mám hlas anděla."

„To určitě," odfrkne si Elijah.

„Hotel je plný závodních jezdců a dalších členů týmu – nejspíš si jen někdo spletl pokoj."

„Tak proč tam nejdeš a neřekneš mu, ať odprejskne?" navrhuje Elijah podrážděně.

Setřesu Harpera a vydám se ke dveřím. A v momentě, kdy je otevřu, zalituju, že jsem se nejdřív nepodíval kukátkem, protože tady ho mám.

Jediného člověka, kterého jsem dnes večer chtěl vidět.

Vlnité hnědé vlasy má sčesané do drdolu na temeni hlavy a jeho čokoládově hnědé oči obklopují tmavé stíny. Na očích má brýle místo obvyklých kontaktních čoček, takže vím, že musí být unavený, a přistihnu se, že vůči němu měknu. Trvá mu však přesně tři vteřiny, než přejde z vyčerpaného výrazu do panického, když si uvědomí, že nejsem sám.

Nemůžu mluvit. Kdybych to udělal, všechno bych prozradil, protože jediná věc, na kterou se ho chci zeptat, je, kde kurva byl a proč ignoruje moje vzkazy. Chci mu říct, jak mě nasral, že zapomněl na moje narozeniny. Že u něj nikdy nejsem na prvním místě. Přesto to před Harperem a Elijahem nemůžu říct. Jsem si jistý, že i pouhý letmý pohled přes rameno by v nich okamžitě vzbudil podezření. Tak tam prostě stojím jako idiot a vůbec nic neříkám.

Podaří se mu nasadit neutrální výraz. Přinutí se k smíchu a předstírá, že si teprve teď všiml ostatních. „Sakra, promiň, asi jsem si spletl pokoj! Hledal jsem…" Hraje si na klidného a vyrovnaného, a to velmi úspěšně. Pak mu ale nepřichází na mysl žádné jméno. Nakonec si vzpomene: „Annu."

„Špatný patro, kámo," ozve se Harper z postele. „Je na čtvrtým, aspoň myslím, ne na osmým."

„Jo, jasně. Sorry, teprve jsem to dnes zapíchnul, a zjevně mám vygumovanej mozek.“ Je to celkem uvěřitelná lež, protože proč jinak by se ve dvě ráno potuloval po hotelu? „Fakt sorry, že jsem vás vyrušil.“

„Nevyrušil, s tím si nedělej hlavu,“ odpoví Elijah a podá ruku Harperovi, aby ho zvedl z postele. „Stejně jsme se chystali jít spát.“

Skoro zadoufám, že to znamená, že Jackson možná zůstane se mnou, ale zjevně si jen něco namlouvám. „Půjdu s váma, třeba tentokrát skončím na správným patře.“

Všichni tři se zasmějí, ale já se nemůžu ani hnout, natož mluvit. Harper a Elijah se kolem mě musí protáhnout, aby se připojili k Jacksonovi na chodbě. Nejsem si jistý, jestli jsem od jeho příchodu vůbec promluvil. Nebo dýchal.

Odmítá se mi podívat do očí a místo toho se usmívá na své jezdce, když mu říkají, že by měl víc odpočívat, jinak dopadne jako jeho táta.

Dělají si z něho srandu, protože netuší, že přesně takhle to skončí.

„Uvidíme se ráno, jo?“ Harper se na mě zvědavě dívá, nejspíš zmatený mým trapným mlčením a úplným nedostatkem společenských dovedností v tuto chvíli.

„Ráno?“ Je to stupidní otázka, on se jen snaží popřát mi dobrou noc, ale můj mozek je momentálně úplně mimo a snaží se pochopit, co se to sakra děje.

„Připojíme se k tobě a Nilsovi na snídani. Všichni se chceme dozvědět co nejvíc o jeho nové přítelkyni. Možná je to tentokrát ta pravá.“

Před třemi lety bych si nedokázal představit, že by Harper James rozuměl, co „ta pravá“ vůbec znamená,

natož aby chápal jako své životní poslání pomáhat lidem kolem sebe najít osudovou lásku. To, že se zamiloval do Kiana Walkera, ho opravdu dost změnilo.

A vůbec nepomáhá, že pokaždé, když jdeme na večeři nebo na drink, ukazuje na každého chlapa, o kterém si myslí, že by se ke mně mohl hodit. Jako bych neměl stálého přítele. Kdyby jen věděl. Je to tak strašně hloupý. Nemůžu uvěřit, že před ním pořád skrývám tohle směšné tajemství. Už to dávno překročilo hranici, kdy jsem se cítil, jako by mi zase bylo čtrnáct a scházel jsem se se svým prvním přítelem za zády rodičů. Teď mě to tajemství sžírá zaživa a já se stydím za to, kdo jsem. Nenávidím se za to. A nenávidím za to Jacksona. Skoro víc, než ho miluju.

Kurva! Fakt se z toho stala toxická sračka.

„Aha, jo. Jasně, uvidíme se ráno.“ A pak, zrovna když jsem si myslel, že už to nemůže být trapnější, na něj zamávám.

Harper není žádný idiot. Média ho sice s oblibou vykreslovala jako hlupáka, ale znám ho už dlouho, a proto vím, že on je všechno možné, jen ne hloupý.

„Dobrou, Jo,“ zavolá Elijah přes rameno, zatímco kráčí za Harperem směrem k výtahům.

Bolí mě pohled na to, jak všichni odcházejí a nechávají mě úplně samotného. Ale pak si všimnu, že se Jackson ohlíží. To mě úplně srazí na kolena. Zoufale doufám, že v těch očích, které mi kdysi dodávaly pocit tepla a bezpečí, uvidím výčitky, lítost nebo omluvu.

Ale není v nich nic než úleva.

Úleva, že nám to zase jednou prošlo. Zase se mu podařilo vyklouznout z dalšího ošklivého úskalí, aniž by se to smradlavé, hnisající, jedovaté tajemství dostalo na povrch.

Teprve když zavřu dveře, uvědomím si, že se choval, jako bych tam vůbec nebyl. Mluvil jen s Elijahem a Harperem a vůbec mě nebral na vědomí.

Co si to sakra dovoluje?

Ani nevím, jestli si vůbec vzpomněl na moje narozeniny.

Když hořce přemýšlím o tom, jak tenhle večer dopadl, začínám si myslet, že možná přišel zaklepat na moje dveře, aby uspokojil své vlastní potřeby, a ne proto, že by chtěl uspokojit ty moje. A přesto cítím jen ubohou vděčnost za to, že si vůbec vzpomněl na mou existenci.

To je kurva tak tragický.

Všechno nejlepší k mým zasraným narozeninám.

Když se vracím do postele, jen těžko si dokážu představit, jak by mohlo být devětadvacet o něco lepší než osmadvacet.

2. kapitola

Caleb

Stát se závodním inženýrem Johannese Müllera mělo být jedním z nejvíce vzrušujících okamžiků mého života. A asi devět nebo deset závodů to skutečně naplnilo všechna moje očekávání. On stál každý týden na stupních vítězů, zatímco já jsem byl zahrnován chválou za to, že jsem v podstatě nic nezměnil poté, co jeho předchozí inženýr odešel a já nastoupil na jeho místo.

Ano, podával výkony, ale už nebyl tím nebojácným divochem, kterého jsem sledoval z garáže ve své předchozí roli. Jeho riskování se zdálo být vypočítané a v jeho jízdě po trati bylo méně svobody a lehkosti. Nebyl soustředěný. Byl příliš ponořený do svých myšlenek.

Když v Kanadě dojel šestý, už se o tom šeptalo – *Co se to sakra děje? Co se změnilo?* – a velké množství z těchto otázek směřovalo ke mně. Na voze nedošlo k žádným významným změnám, takže to znamenalo, že to má něco společného s jezdcem. Což znamenalo, že by to mohlo mít něco společného se mnou. Zpočátku

jsem se snažil přesvědčit sám sebe, že šlo jen o jeden podprůměrný výkon, který byl špatný pouze ve srovnání s neuvěřitelně vysokými standardy, které na sebe Johannes začal klást v minulé sezóně. Ale pak se ve včerejším závodě v Silverstone kvalifikoval na osmém místě – a titulky o něm zastínily ty o Harperovi, který si s přehledem dojel pro první startovní pozici.

Jeho poslední dva roky v Racing Borough Force (RBF) byly víceméně skvělé, zejména loni, kdy skončil celkově třetí a téměř nikdy neopustil pódium. Ačkoli je ve skutečnosti stále na třetím místě celkového pořadí, rozdíl mezi ním a prvními dvěma se postupně zvětšuje. A včerejší osmé místo v kvalifikaci tomu vůbec nepomůže.

Jsem si jistý, že Nathan, šéf týmu RBF, si musí myslet, že jedinou věcí, která se změnila, je jeho závodní inženýr. Poznal jsem to podle toho, jak na mě upřeně zíral, když se Johannes opět ani zdaleka nedostal do první řady, a podle toho, jak odkráčel pryč ještě předtím, než měl Harper šanci podepsat malou pneumatiku z první startovní pozice.

Samozřejmě, že má možnost to tady v Silverstone ještě otočit. Má šanci se v bodovém hodnocení posunout nahoru, *pokud* se bude snažit a *pokud* se mu podaří vrátit se do kůže toho starého Johannese, který se nebojí vsadit vše na jednu kartu. Musel by však být připravený riskovat. A právě teď se Johannes nezdá být připravený k ničemu.

Je apatický, když si obléká kombinézu; nepřítomný, když stojí s ostatními při britské hymně. A musím mu dvakrát připomenout, aby si před zahřívacím kolem zkontroloval vysílačku.

„Johannesi, jsi v pořádku?“ ptám se šeptem, protože pokud není, neměli bychom to ostatním týmům

dávat najevo, ale stejně si nedokážu pomoct. Vypadá, jako by vůbec nespal, a to opravdu není dobré. Já jsem taky nespal, protože jsem byl půlku noci vzhůru a rozpitvával jsem jeho loňský závod v Silverstone, ale na tom nezáleží, protože on je jezdec a já ne.

Loni byl na trati prostě úžasný. Skončil na nejvyšším stupni a naštval svého nejlepšího kamaráda a největšího rivala tím, že mu znemožnil vyhrát domácí závod. Ale letos ten oheň úplně vyprchal. Nechápu to. Je to, jako by jen procházel rutinou. Je to, skoro jako by mu to… bylo jedno.

Je tak těžké to sledovat.

Jen zamručí „ano" a to mi řekne vše, co potřebuju vědět. Nechce mluvit. Zajímalo by mě, jestli s ním můj předchůdce Gary někdy měl podobný problém. Musel bych se zeptat Iana, Nilsova závodního inženýra, jestli s ním Gary někdy mluvil o Johannesových vrtoších. Potřebuju více vhledu, více porozumění – protože i přesto, že jsem součástí tohoto týmu (byť jen v garáži) už několik let, neznám ho a on nezná mě.

Potřebuje se dostat do správného rozpoložení, aby se mohl probojovat zpět na startovní rošt: tam, kam skutečně patří. Má na to, vím, že má, ale nejsem si jistý, jestli to ví i on sám. Momentálně to tak rozhodně nevypadá. Upřímně řečeno, nemám tušení, co se mu honí hlavou.

To je ten problém. V naší první sérii společných závodů byl hodně slyšet v rádiu. On i jeho týmový kolega rádi mluví. Nils po celou dobu jízdy nepřestává žvanit a zaplňuje éter věcmi, které by v rádiu neměl vykládat. To Iana neskutečně štve – je to člověk, který miluje ticho a klid. Johannes se sice v rádiu taky často ozývá, ale vždy s užitečnými postřehy a komentáři

k vozu a k tomu, jak se chová na trati. Díky tomu jsem se mohl snadno vžít do své role, ale právě když jsem si myslel, že se nám začíná dařit vytvořit dobrý tým, v Montrealu se přede mnou úplně uzavřel.

Nedosáhl toho nejlepšího výsledku, což rozhodně nebylo to, co by si přál ke svým narozeninám, ale už před startem závodu byl myšlenkami někde jinde. Celý víkend neřekl ani slovo, slyšel jsem od něj jen pár zamručení proložených německými nadávkami.

Když jsem se po několika poradách a krizových rozhovorech o Johannesově startovní pozici konečně vrátil do svého pokoje, byl můj rodinný skupinový chat plný znepokojených zpráv od mých rodičů a tří starších bratrů, kteří se mě ptali, jestli jsem v pořádku po tak hrozném závodě.

I když jsou mnohem starší než já, máme k sobě stále blízko. Když mi nabídli povýšení na závodního inženýra, šel jsem za každým z nich pro radu, jestli to mám vzít. Ve třiceti dvou letech je člověk na tuto pozici stále poměrně mladý, protože na jeho bedrech leží obrovská zodpovědnost, když je jezdec na trati. Vím, že panovaly určité obavy, zejména ze strany mého nejstaršího bratra Gregga, který je o téměř dvacet let starší než já. Měl strach, že toho na mě bude moc, zvláště když zároveň pracuju na svém doktorátu.

Byl jsem tak pyšný, že jsem jim mohl dokázat, co ve mně je, když prvních deset závodů probíhalo naprosto skvěle – sledoval jsem, jak Jackson vyhrává a stoupá na stupně vítězů na každém okruhu. Jenomže minulý týden se to všechno zhroutilo. A teď to vypadá, jako by prvních deset závodů nehrálo vůbec žádnou roli, jenom proto, že Johannes měl jeden špatný. Vím, že se o mě moje rodina bojí, ale já nedokážu myslet na nic jiného než na Johannese.

Připadá mi to jako celá věčnost, kdy musí stát na startovním roštu a čekat na zhasnutí světel. Nedokážu si ani představit, jaké to pro něj musí být v tom kokpitu, v té spirále negativních myšlenek, ve které se zdá být. Je to, jako by ztratil důvěru ve své schopnosti, jako by si už tam venku nevěřil. A je tak těžké se na to dívat.

Když světla konečně zhasnou, v duchu se modlím, aby Johannes dobře vjel do první zatáčky…

Je to téměř zázrak, když se hned po startu zařadí na šestou pozici, ještě předtím, než se ostatní vůbec rozjedou. Věděl jsem, že to zvládne!

Jásám, ale Johannesův manévr se o pár vteřin později stává zcela zbytečným, když Kinsley narazí přímo do zadní části Hunterova vozu ještě před první zatáčkou. Hunterovo auto se na štěrku převrátí a zůstane na střeše. Okamžitě je vyvěšena červená vlajka.

Po celém paddocku se ozývá spousta mručení, protože červená vlajka znamená kompletní restart. Veškeré získané výhody jsou tudíž neplatné. Zatraceně!

Samozřejmě se okamžitě soustředím na to, abych se ujistil, že je Hunter v pořádku a není zraněný, ale o to se postará jeho tým a zdravotníci. Mou prioritou musí být informovat Johannese o tom, co se děje, a připravit ho na restart. Hunterovo auto je na střeše. Červená vlajka. Zkus to znovu a s nadhledem!

„Scheiße! Scheiße!“ křičí Johannes, než vypne vysílačku.

Moment překvapení je nyní ztracen, protože oba jezdci, které předjel, si budou vědomi jeho taktiky. Je nepravděpodobné, že by se mu ještě jednou podařilo provést stejný manévr.

Všichni se pomalu řadí do boxů, zatímco čekáme na vyproštění jezdce. Vzduch je nabitý napětím, když plánujeme naše strategie pro restart, ale je tu i zvýšené

povědomí o tom, jak rizikový je tento sport a jak jezdci nasazují svá těla – a své životy – na hranici možností. Je cítit úleva, když se dozvídáme, že Hunter dýchá, je při vědomí a je na cestě do nemocnice.

Když jezdci zajedou do boxů, vytvoří se v uličce chaotická fronta. Stále není jasné, kdy se závod znovu rozjede. Někteří závodníci vystoupí z vozů a povídají si s mechaniky a spolujezdci v paddocku. Nils stojí u boxové zdi a neustále Ianovi vysvětluje, co by podle něj mohl při tomto restartu zlepšit, a Ian přikyvuje a dává mu rady. Je to moc hezké. Je to trochu zvláštní dvojice, ale i když se někdy zdá, že Ian jen toleruje Nilsovu upovídanost, má k mladému jezdci zároveň obrovský respekt.

Můj jezdec zůstává ve svém voze. Mlčí. Mechanici mu nasadili ohřívače pneumatik a motor je vypnutý, ale on se ani nesnaží pohnout. Skoro mám chuť tam zajít a zjistit, jestli se mnou bude mluvit, tváří v tvář, ale nechci ho obtěžovat ani ho nijak znepokojovat, když je zřejmé, že už tak se očividně potýká s problémy. Nechci, aby kvůli něčemu, co jsem udělal, dosáhl ještě horšího výsledku. Když ho ani nedokážu přimět, aby se mnou mluvil přes vysílačku, proč by to měl chtít dělat tváří v tvář?

Sleduju, jak tam sedí, s pohledem upřeným dopředu, nehybný jako socha. Jeho zrak se zdá být zaměřený na něco – nebo možná na nic – před sebou.

Na co asi myslí? Kéž bych to věděl. Kéž bych se k němu mohl dostat. Kéž bych mu mohl pomoct. Kéž bych věděl, co by právě teď ode mě potřeboval slyšet.

Mám pocit, jako bych sledoval, jak mu s každou vteřinou ubývá sebevědomí. Připadám si naprosto bezmocný.

Konečně oznamují čas restartu. Nils se připraví a nasedne zpátky do svého auta, a já tam zůstávám stát pod Ianovým tázavým pohledem.

„Je Johannes v pořádku?“ zeptá se.

„To netuším o nic víc než ty,“ zamumlám, než Johannesovi oznámím, že trať bude brzy připravená pro další zahřívací kolo. Vrací se na své místo ve čtvrté řadě – přesně tam, kde teď nechce být.

„Pořád to může zvládnout,“ říká Ian. „Loni vyhrál z osmé pozice.“ Ale ne tady. Ne na téhle trati. Ne v Harperově domácím závodě, kde by nejspíš vyřadil z dráhy i svého nejlepšího přítele, jen aby zvítězil. Jeho snoubenec bude bezpochyby sledovat celý závod z garáže a bude si připadat jako ten nejhrdější muž na světě. Harper dnes neprohraje.

I kdybychom se vyškrábali jen do horní poloviny bodového hodnocení, bylo by to lepší než minulý víkend. Vím, že na to má.

Až na to, že takové štěstí samozřejmě nemáme. Světla zhasnou podruhé, trať ožívá a Johannes se nedokáže dostat z osmé pozice, ať se snaží sebevíc.

A on se snaží – opravdu se snaží – ale jeho frustrace ho přemůže a postupně se propadá ještě níž, a rozdíl mezi ním a sedmým místem se s každou zatáčkou zvětšuje. Klesá zpět blíže k jezdci na devátém místě, a pokud si nebude dávat pozor, přijde i o osmé místo.

Kdyby byl Johannes ve špičkové formě, mohli bychom se těšit na britský souboj v čele závodu, kde by se Elijah snažil probojovat na první místo, zatímco by Harper bránil svou pozici, jako by mu šlo o život. Až na to, že si to nemůžeme užít, protože ve vysílačce slyším, jak můj jezdec proklíná svůj vůz, ostatní jezdce, funkcionáře, trať – a nakonec i celý svět – zatímco bojuje s démony ve své hlavě.

Neustále kontroluju a znovu prověřuju technická data, ale nevidím žádné problémy s vozem. Na obrazovce i na papíře všechno vypadá v pořádku. Což znamená, že jde o chybu jezdce. Ale to bych vám mohl říct, aniž bych se díval na statistiky. Jede na doraz, ale vypadá to, jako by bojoval sám se sebou, místo s ostatními devatenácti vozy na trati.

Dav doslova šílí z britského trojitého umístění na bedně, kdy vede Harper, těsně za ním jede Elijah a Jon se ze všech sil snaží udržet tempo na pozici, na kterou není vůbec zvyklý. Atmosféra je elektrizující.

Moje pozornost je však upřena na mého vlastního jezdce, který v první zatáčce najede na štěrk a v oblaku prachu se vrací zpět na trať. Je to přesně to, co teď nepotřebuje, a rychle ztrácí pozici ve prospěch Oguma. Johannes je nyní na devátém místě.

„Kurva," zavrčím si pod vousy. To snad není možné.

Teď mu nezbývá nic jiného než bojovat s Nilsem, který se k němu přibližuje zezadu jakožto nový nadějný jezdec, jímž skutečně je. I když je to samozřejmě skvělé pro Nilse osobně, není to v nejlepším zájmu týmu. Pochopitelně chceme, aby Nils bojoval o body, ale nechceme, aby to bylo s jezdcem, který je naší největší šancí na letošní vítězství v šampionátu.

Mám chuť praštit hlavou o stůl a hodit sluchátka přes celý paddock. Tenhle sport, i když ho nadevše miluju, je zároveň ta nejvíc frustrující věc na světě. Jedna jediná milisekunda může zvrátit výsledek závodu a jeden jediný závod může změnit názory všech lidí kolem. K lepšímu i k horšímu.

Dva špatné výsledky za sebou znamenají, že máme vážný problém.

„To si ze mě děláš prdel," zasténá Johannes do vysílačky, zrovna když si myslím, že to v tomhle závodě už horší být nemůže. „Proč mi jde řízení tak těžko?"

Podívám se na upozornění na tlak v pneumatikách, a o půl vteřiny později to začne blikat, jak mu úplně klesne tlak v pravé přední pneumatice. „Rychle do boxu!" zvolám téměř okamžitě. „Máš defekt."

Tohle je ta nejhorší zpráva, jakou mu teď můžu sdělit. Jakákoli šance na strategii s jedinou zastávkou v boxech je teď úplně v háji, protože v desátém kole musíme zajet do boxu. I kdybychom teď nasadili ty nejtvrdší pneumatiky, snaha dohnat ztrátu by mu zničila celý závod. Ale pokud nasadíme měkké pneumatiky, po patnácti kolech budeme úplně v prdeli a on bude muset znovu zajet do boxů. Rozhodnutí se musí učinit rychle a je jenom na mně, abych ho udělal.

„Pojďme na tvrdé. Ty to zvládneš. Pneumatiky si zase rozjedeš a je šance, že už nebudeš muset znovu zastavovat."

Měli jsme startovat na tvrdých pneumatikách jako většina ostatních na startovním roštu, zvolili jsme však jinou taktiku a doufali jsme, že se nám podaří udržet konkurenční výhodu. Ukázalo se, že to bylo špatné rozhodnutí, ale nebyly to jen pneumatiky, co Johannesovi v konečném důsledku nehrálo do karet. Cítím, jak nám dobré umístění pomalu, ale jistě uniká.

Johannes je rozzuřený, když se pokoušíme o rychlou zastávku, ale podaří se nám ušetřit jen tři sekundy, než se vrací do závodu. Naštěstí se po návratu do závodu ocitá na desáté pozici a snaží se udržet alespoň jakés takés tempo za čelem startovního roštu.

Johannes už se neposune o žádnou pozici výš. Trvá příliš dlouho, než se tvrdé pneumatiky zajedou, než aby dokázal překonat Nilse na devátém místě, a v tu

chvíli je Nils už dávno pryč a příliš rychlý na to, aby ho mohl dohnat. Nathan prakticky dští síru ještě předtím, než padne šachovnicová vlajka a Harper si dojede pro vítězství.

Je to vůbec poprvé, co Nils dorazil do cíle před svým týmovým kolegou, takže nálada v garáži RBF bude dnes odpoledne hořkosladká. Samozřejmě to Nilsovi přeju, ale jsem naprosto zdrcený kvůli Johannesovi.

Johannes skončil téměř mimo bodované pozice, a já se obávám, co to bude znamenat. Pro něj, pro tým, pro mě…

Od této chvíle to už může jít jen nahoru.

3. kapitola

Johannes

Zasraný desátý místo. Můj nejhorší výsledek za celou dobu, kterou si radši ani nechci pamatovat. Všechno od vystoupení z auta přes vážení až po to, jak mě odtáhli na dopingové testy, je jedna velká mlha.

Až do chvíle, kdy narazím přímo do svého tajného milence, který poplácává po zádech mého nejlepšího kamaráda.

Jacksonův pohled na mě je chladný, jako když se na vás dívá cizí člověk. Nevím, jestli to vůbec dělá vědomě. Je to jako role, do které automaticky vklouzne pokaždé, když se potkáme v profesionálním kontextu. Nejsem dost blízko, abych slyšel slova, která si vyměňují s Harperem, ale když se k nim přibližuju, Jackson spěšně odchází.

Harper mě vtáhne do náruče a já se přitisknu k jeho teplu, které je mi tak důvěrně známé. S bolestí si uvědomím, jak moc mi v poslední době chyběl, jak moc mě zasáhlo naše postupné odcizování.

„Gratuluju," zašeptám mu do vlasů a volnou rukou mu rozcuchám zpocené kudrliny.

„Díky," zamumlá mi do ramene a já se rozhlédnu, jestli někde nejsou kamery. Nechci, aby tento okamžik zachytily. Patří nám, jen nám. Nejlepším přátelům, kteří se v poslední době moc nevídali. Moje vina. Ne jeho.

Naštěstí není v dohledu žádná kamera, ale jeho snoubenec se dívá. Mávne na mě a přikývne na znamení souhlasu, zatímco držím lásku jeho života blízko u sebe. Možná ví, jak moc to potřebuju. Nebo možná ví, že jsem Harperovi v poslední době nevěnoval dost času.

„Jsi v pořádku?" zeptá se Harper, a já si nepřeju nic jiného, než abych se mohl rozbrečet a říct mu, jak moc v pořádku nejsem, ale to nemůžu. Jediný způsob, jak udržet tajemství, je neříct to vůbec nikomu. Slíbil jsem Jacksonovi, že to nikomu nepovím, a svoje slovo dodržím. I když mě zklamal, znovu a znovu, držel jsem jazyk za zuby. Vím, jak výbušný Harper dokáže být, zvlášť když někdo ubližuje lidem, které miluje. A ve velmi krátké době Jackson převezme otcovu funkci a stane se Harperovým šéfem. Nebudu ohrožovat Harperovu kariéru jenom proto, že někdo pošlapal moje city.

„Jo, jen špatnej den." Není to lež. Měl jsem zasranej hroznej den. Ale ne z důvodů, které bych mohl Harperovi sdělit.

Vymaní se z mého objetí, zadívá se mi do očí a hledá v nich pravdu. Pak si zhluboka povzdechne a já cítím, jak ho zaplavuje vlna zklamání. „Nevím, co se s tebou sakra děje, ale zítra tě potřebuju. Po svém boku. Až si budu brát Kiana."

„Cože?" To snad nemyslí vážně.

„Už nás nebaví čekat. Elise s Grantem nám celý týden pomáhali, a zítra do toho praštíme. Bude to jen

malý, komorní obřad. Soukromý. *Opravdu* soukromý. Žádná média.“

Přijde mi líto, že mě ani nepožádal o pomoc a že všechno museli zařídit Kianova sestra a švagr. Byl jsem tak moc soustředěný na své vlastní utrpení, že jsem byl slepý ke všemu, co se děje v jeho životě. Jestli je to vůbec možné, tak teď se cítím ještě hůř.

I tak ale musím obdivovat, jak je odvážný. Den po vítězství v domácím závodě, svatba dvou největších závodníků všech dob, v soukromí, to je docela hodně na jeden den. Ale já nechci být nikde jinde než po jeho boku. Bez ohledu na to, jak moc mě teď bolí u srdce.

„To víš, že tam budu. Vy dva jste zatracení blázni, ale budu tam.“

Pouhých osmnáct hodin poté sedím v malé šatně jednoho z nejkrásnějších hotelů v Anglii a pomáhám Harperovi s motýlkem.

Zatímco utahuju uzel, zavládne mezi námi ticho. V tom tichu jsou všechny ty roky, co jsme přátelé, těch pár okamžiků, kdy jsme byli něčím víc, a veškerá láska, která nás dovedla až sem. Je to významné, ale zároveň uklidňující a smysluplné. Přál bych si, abych k němu mohl být upřímný. Ale dnes není ten správný den. Dnes jde o Harpera a Kiana.

Přichází Elise v krásných světle fialových šatech a oznámí nám, že je čas jít dolů do stanu. Řeknu Harperovi, že jsem na něj pyšný. Naposledy se obejmeme a pak jdeme.

Kianova neteř a synovec kráčí uličkou jako první ve sladěných oblečcích. Vidím, jak ostatní hosté roztávají nad tím, jak jsou roztomilí. Harper a já jdeme za nimi, a když se dostaneme dopředu, zůstanu stát

po jeho boku, zatímco on se dívá, jak Kian kráčí uličkou s Elise. Sleduju Harperův výraz, jak se k němu blíží jeho budoucí manžel, a stydím se za tu velkou černou díru, která se otevírá uvnitř mé hrudi. Nejsem žárlivý a nemám strach, že Harpera ztratím kvůli Kianovi. Jsem *závistivý*. Závidím jim to, co spolu mají, protože to chci pro sebe. Chci muže, který mě bude milovat tak, jak se milují ti dva. Přál bych si, abych necítil nic jiného než nesobeckou radost, ale lituju sám sebe tak naprosto a úplně, že sotva dýchám. Doufám, že se jednoho dne budu moct za touhle událostí ohlédnout a uchovat si ji v paměti jako ten nejúžasnější okamžik v životě mého nejlepšího kamaráda, ale dnes to ještě nebude.

Odmítám jim to však pokazit tím, že bych na sebe upoutal pozornost. Potlačuju svou touhu i závist, svou bolest i stud. Roky strávené modelingem se mi teď bohatě vyplácejí, když dokážu nasadit svůj typický úsměv a nechávám vše ostatní plynout kolem sebe.

Samozřejmě si Kian a Harper napsali své vlastní sliby. Mluví o lásce, kterou sdílejí a budou sdílet až do konce života, o dobrých i špatných časech, o úctě, kterou k sobě chovají, o tom, jak se nemohou dočkat dalších společných zážitků, o tom, jak spolu chtějí zestárnout.

Fotograf zachycuje každý úhel a jsem si jistý, že v pozadí zachytil i mé slzy. Budou zaznamenány jako slzy štěstí pro mého nejlepšího kamaráda. Všechno bude vypadat přesně tak, jak má, a nikdo se nikdy nedozví, jak prázdný jsem se kvůli tomuto dni cítil. Jak sám. Jak moc osamělý.

Osamělý, i když jsem podle všeho v dlouhodobém vztahu s někým, kdo mě má milovat tak, jak se milují tihle dva, ale teprve když vidím Harpera a Kiana, jak

si slibují, že spolu stráví zbytek života, uvědomím si, jaká to je velká, tučná lež. Láska by člověku neměla způsobovat bolest. Měl by se cítit *takhle*, pomyslím si, když sleduju, jak Harper a Kian stvrzují své manželství polibkem, pak se od sebe odtrhnou a usmívají se, zatímco hosté tleskají a jásají.

Jackson se mnou nechce jít ani na rande, natož aby mi dal slib na věčnost.

Fotíme se na trávníku. Skupinové fotky, rodinné, fotky ženicha a pak fotky mě a Harpera – a taky mě a šťastného páru. Bože, je mi mizerně. Nemůžu se ani pořádně podívat to objektivu fotoaparátu. Bojím se, že v mých očích bude vidět odraz veškeré mé bolesti.

Zbytkem svatební hostiny proplouvám, jdu tam, kam mi řeknou, a usmívám se, kdykoli někdo zvedne fotoaparát. Jím steak a tu nejkrémovější bramborovou kaši a konverzuju se všemi kolem. Vtipkuju a směju se příběhům ostatních, protože je pro mě důležité, aby nikdo nepoznal, co se ve mně ve skutečnosti odehrává. Jak bych jim mohl říct, že v ten nejšťastnější den života svého nejlepšího kamaráda mám pocit, jako bych uvnitř umíral?

Znovu se zapojím do rozhovoru kolem sebe.

„Byl to krásný den," poznamenám, zatímco kolem nás blikají světla. S takovou jednoduchou poznámkou se dá jen těžko něco pokazit, že?

„Co máš na mysli? Moji výhru, nebo tohle?" Harper ukáže na místnost plnou hostů. Není to žádná velká svatba celebrit, ale je tu víc než jen pár známých tváří. Je to intimní, pečlivě naplánované, výjimečné. Jsou tu jen lidé, kteří jsou pro šťastný pár opravdu důležití. Bolestně polknu.

„Pro tebe asi obojí." Smích, který ze mě vyjde, je nucený a on se na mě zkoumavě podívá. Je to pohled,

který mi začíná být až příliš povědomý. Od té doby, co jsem se dal dohromady s Jacksonem, je mezi námi něco jinak.

On ví, že se něco děje – ví to už nějakou dobu –, ale i když se ze mě snažil něco vytáhnout, moc jsem mu toho neprozradil. Chtěl bych mu to říct, moc bych si to přál, ale Jacksonovi by se to nelíbilo a nebylo by fér žádat Harpera, aby před Kianem něco tajil. Jsem soutěživý a chci vyhrát šampionát, ale ne tím, že naruším dynamiku týmu Hendersohm.

„Je to opravdu něco, být na vrcholu světa jak v osobním, tak v profesním životě," říká Harper. „Chceš si promluvit o tom, co se stalo včera?"

Vím, že má na mysli moje desáté místo, ale nemůžu mu říct, že je to proto, že jsem tak ponořený do svých myšlenek, tak psychicky vyčerpaný, že to ovlivňuje můj výkon. A nemůžu mu říct proč. Tak jen zavrtím hlavou. „Dneska ne, Harpsi. Dnešek patří tobě a všemu, čeho jsi dosáhl. Gratuluju, kamaráde. Zasloužíš si to. Oba si to zasloužíte." Dokonce se mi podaří vykouzlit přidrzlý úsměv. „Příště bude řada na mně."

Povzdechne si, ale nechá to být. Znám Harpera tak dobře, že dokážu přečíst každý sebemenší pohyb na jeho tváři, způsob, jakým se mu vrásky kolem očí stahují, když zkoumá mé rozhodnutí, že ho od sebe opět odháním. Zklamání, které mu na okamžik probleskne v očích, než se obrátí ke svému manželovi a hledá u něj útěchu, kterou samozřejmě dostane v podobě polibku na čelo a zářivého paprsku láskyplné pozornosti.

Po zbytek večera spolu už téměř nemluvíme. Nesnáším se za to, že v něm pravděpodobně vyvolávám pocity opuštěnosti, které se tak usilovně snažil překo-

nat, když ho odmítám pustit do svého života. Je to to poslední, co bych chtěl, aby dnes cítil. Kéž bych to dokázal lépe skrýt.

Povídám si s Colem a Ashem a sdílíme vzpomínky na novomanžele z posledních několika let, než se k nám znovu připojí Harper s Kianem.

„Podívejte se na sebe," řekne Ash s povzdechem a obejme ženu, o které jsem se dozvěděl, že je jeho láska z dětství. Ani jeden z nich nemá prsten, takže předpokládám, že nejsou manželé ani zasnoubení. „Občas tomu pořád nemůžu uvěřit."

„No, teď už není cesty zpět. Už ho nikdy nepustím." Harper se drží Kianova ramene a oči má trochu zamlžené od přílišného množství piva, ale není to nic ve srovnání s tím, jaký býval dřív.

„Jako klíště," žertuje Elijah, který k nám přichází. Jeho manželka a děti se už dávno vrátily do hotelu.

Všichni se smějí a já se nechávám strhnout a směju se taky, protože není daleko od pravdy.

„Mám ale jednu otázku," prohlásí Elijah. „Stálo to za to, dělat to takhle narychlo a tajně, když teď nemáte žádné svatební dary?"

„Já už mám ten nejlepší dárek ze všech," odpoví Kian a přitáhne Harpera blíž k sobě. Neuvěřitelně jim to spolu sluší, vypadají jako opravdu vlivný pár, a jejich svatba to teď jen ještě posílí.

Elijah, Cole a Ash se jako na povel všichni začnou dávit a Kian jim ukáže prostředníček, ale v tom okamžiku ho vyruší nějaký pohyb za mnou.

„Á, tady ho máme," pronese Kian s úšklebkem a podívá se přímo přes moje rameno. „Kolik je podle tebe hodin, kámo?"

Ani se nemusím otáčet, abych věděl, na koho mluví. Zvuk jeho kroků mám vrytý do paměti a vůně jeho

kolínské Burberry mi proniká do nosních dírek a zvedá mi chloupky na pažích.

„To ty ses rozhodl mít svatbu po jednom z nejrušnějších závodů tohoto roku, a ještě k tomu poté, co se tvůj manžel rozhodl ten zatracený závod vyhrát," říká.

A pak kolem mě projde, jako bych tu ani nebyl.

Místo toho jde rovnou ke Kianovi, aby ho pořádně objal, a pak jen letmo stiskne v náručí Harpera, který vypadá, že by nejraději svého manžela odtáhl někam pryč.

Je to, jako bych neexistoval. Jak mě může přehlížet na svatbě mého nejlepšího kamaráda?

Nakonec se od nich odvrátí a podá ruku Elijahovi, pak Coleovi, pak Ashovi, než zdvořile pozdraví i mě. To je šílené. Tohle je muž, se kterým sdílím postel, muž, se kterým sdílím své tělo. Jediný člověk, do kterého jsem se kdy zamiloval. Muž, o němž jsem si myslel, že je mojí budoucností. A on se ke mně chová, jako bych nebyl nic víc než jen přívěsek k této malé skupince týmu Hendersohm.

Roste ve mně vztek, který se chytá vybuchnout. Chci si dupnout nohou a požadovat, aby si mě všímal. Chci požadovat, aby mě vzal za ruku, políbil mě na tvář a objal mě, jako to dělají ostatní páry kolem nás.

A pak je toho najednou na mě moc. Už to trvá příliš dlouho. Musíme si promluvit.

„Omluvte mě." Poklepu Harperovi na rameno, vykročím z našeho malého kroužku a zamířím k přední části stanového sálu. Potřebuju na vzduch. Nebo další drink. Nebo obojí. Ale hlavně potřebuju být pryč od toho všeho…

Ani ostrý vzduch chladné letní noci mě nedokáže vytrhnout z toho, jak se cítím. Jsem úplně rozhozený.

Možná jsem měl být důraznější. Možná jsem měl dát jasně najevo, že potřebuju veřejný vztah, ale myslel jsem, že to nakonec přijde samo. Myslel jsem, že stačí být trpělivý a nechat ho, aby to zveřejnil podle svých vlastních podmínek, ale nejsem si jistý, jestli to vůbec někdy měl v úmyslu.

Teď už jsme spolu přes dva a půl roku a nikam jsme se neposunuli. Nemáme nic společného, žádný dům, auto ani třeba jen pohovku. Na obzoru není žádné zasnoubení, žádná svatba, žádné řeči o budoucí rodině. Ani si nevzpomínám, kdy mi naposledy řekl, že mě miluje. A pokud vím, nikdo ani neví, že jsme spolu.

Jak jsem se v něm mohl tak splést?

Kroky na štěrku za mnou mě téměř donutí schovat se za stan, ale než se stačím ukrýt, Jackson už mě volá jménem.

„Aha, takže teď se mnou chceš mluvit?“ Uvědomuju si, že zním jako rozmazlené děcko, ale už nedokážu skrývat, jak se cítím.

„Jo, no tak.“

„Nech toho, Jacksone. Vím, že nechceš, aby nás spolu někdo viděl na veřejnosti, ale už jsem to nemohl vydržet a musel jsem odejít. Chováš se ke mně tak chladně!“ Zvyšuju hlas a on na mě zasyčí „pst“, což mě ještě víc rozčílí. „Kurva, neokřikuj mě, jasný? Kdo si kurva myslíš, že jsi?“

„Chci si jen promluvit, Jo, to je všechno.“ Vzhledem k tomu, že nechce, aby nás někdo slyšel, stojí dost daleko ode mě. Jako by nesnesl být mi fyzicky blízko.

Byly doby, kdy to bylo vzrušující. Měli jsme spolu tajemství v přeplněné místnosti, hledali jsme očima jeden druhého uprostřed skupiny přátel, a nikdo

kromě nás dvou o tom nevěděl. Scházet se potají bylo vzrušující, a díky tomu byl sex ještě vášnivější.

Teď mezi námi visí zatuchlý vzduch. Nedokáže se mi ani podívat do očí, a kvůli tomu se to naše tajemství najednou zdá špinavé.

„Tak mluv," říkám. „Už měsíce se s tebou snažím promluvit a ty se mi pořád vyhýbáš. Ale teď jsme tady sami. Tak mluv." Přál bych si, abych mohl zmírnit svůj tón, ale myslím, že to už je pryč. Jsem naštvaný, zraněný a fakt už mám po krk toho, jak musím snášet jeho výmluvy.

„Moc mě to mrzí, Jo."

Ze způsobu, jakým těch pět slov vyslovil, se mi svírá žaludek. Vím, co přijde dál, a i když jsem na něj právě teď naštvaný, tohle rozhodně není to, co chci slyšet. Možná ho to mrzí, ale stejně to udělá.

„Já už takhle dál nemůžu, už to nezvládnu," říká.

„A tím myslíš náš dvouapůlletý vztah, že?" Nechci být takový, ale nemůžu uvěřit, že si myslí, že svatba mého nejlepšího kamaráda je ten správný čas na tohle. Sotva se tam můžu vrátit takhle rozrušený, protože bych jim nikdy nemohl úmyslně zkazit jejich velký den, zvlášť když o Jacksonovi vůbec nikdo neví. A pak se mi do hlavy vkrade plíživé podezření: možná právě proto to dělá teď.

„Promiň. Není to pro mě snadné, Jo. Miluju tě, ale je toho na mě moc."

Chci začít křičet, bušit do země a prosit, aby mě pohltila, abych nemusel procházet tímhle rozchodem.

„Miluješ mě?" Ta slova zní tak hořce, když mi vycházejí z úst. Odfrknu si. „Nic si nenalhávej. Nepoznal bys lásku, ani kdyby tě praštila do obličeje. Ti lidi tam," říkám a ukazuju prstem na stan, „ti vědí, co je to láska. To, jak žijí, je láska. To, jak se ke mně chováš

ty, to není láska.“ Horké slzy mi začínají stékat po tvářích, zatímco ze mě vychází všechno, co jsem mu chtěl říct už celé měsíce. „Tak dlouho jsem to snášel, protože tě miluju. Opravdu tě miluju. Ale ty? Ty mě nemiluješ a nejsem si jistý, jestli jsi mě vůbec někdy miloval.“

„To není pravda, Jo. Víš, jak těžké to pro mě bylo. Víš, pod jakým jsem byl tlakem.“

„Tlakem? TLAKEM? Myslíš si, že já nevím, co je to být po tlakem?“ vykřiknu.

„Tak jsem to nemyslel…“

„Ale myslel. Přesně tak jsi to myslel. Protože jediná osoba, na kterou myslíš, jsi ty sám. Nemáš tušení, jak těžké to pro mě bylo. Nechceš o tom se mnou mluvit a nedovolíš mi o tom mluvit s nikým jiným, takže ses postaral o to, abych byl ve svém utrpení a bolesti úplně a naprosto sám,“ naříkám a musím zalapat po dechu, abych ze sebe ta slova dostal. „Donutil jsi mě lhát všem lidem kolem sebe, ale dělal jsem to, protože jsi mě o to požádal.“

„Promiň, Jo. Nikdy jsem ti nechtěl ublížit. Vážně mě to mrzí. Opravdu se ti omlouvám. Ale můj život se teď změní… a víš, když převezmu Hendersohm, už si nemůžu dovolit mít vztah s konkurenčním jezdcem. To prostě nejde. Je mi to líto.“ Na vteřinu se v jeho tváři objeví výraz utrpení, ale zmizí stejně rychle, jako on sám. Odchází, než stačím udělat nějakou hloupost, jako třeba vzít svá slova zpět nebo ho začít prosit, aby zůstal.

Ale všechno by to byla lež. I když ho miluju a chci ho, už to dávno skončilo. Musím ho nechat jít.

Naštěstí je poblíž lavička a já se na ni sesunu, hlavu v dlaních, zatímco jeho slova bodají do každého nervového zakončení v mém těle. Snažím se zpracovat, že jsem teď svobodný.

„Co to bylo?“ zeptá se Harper. Ani jsem ho neslyšel přicházet, ale už stojí přede mnou.

„Nic,“ zamumlám a rychle si z tváře setřu všechny stopy slz.

„Nic?“ zeptá se a upřeně se na mě dívá, jako by celé moje tělo hořelo tou lží. „Takže tu sedíš sám, v slzách, a tváříš se, jako by byl konec světa, a nic se nestalo? Co ti Jackson řekl? Dával ti co proto? Můžeš mi prosím říct, co se děje?“

„Nech to být, Harpsi. Vážně o nic nejde. Teď se necítím moc dobře a nechci ti kazit den.“ Což vlastně není lež.

Nastane chvilka ticha. Podívá se na mě a já vím, že mi to nevěří.

„Nekazíš mi den. Ale přál bych si, abys se mnou mluvil. Mám pocit, že už vůbec netuším, co se s tebou děje, Jo. Sezóna šla tak dobře. Tak co se změnilo?“

„Já nevím.“ Ta lež mi okamžitě vyletí z úst – už jsem si na to tak zvykl. Kvůli tomu nenávidím toho člověka, kterým jsem se stal. „Ale určitě se to zlepší. V příštím závodě budu zase na špici.“

Podá mi ruku. Má mírně pomačkaný oblek, sundal si motýlka a horní dva knoflíky košile má rozepnuté. Vypadá jako šťastně ženatý muž.

„Tak pojď, pokusím se tě trochu rozveselit. Chci si ještě zatančit se svým svědkem, než to zabalíme.“

Dovolím mu, aby mě zvedl a pevně mě objal. Moje ruce mu mačkají sako na zádech, zatímco se ho držím jako o život. Objímáme se déle, než to asi dělají normální přátelé – dokonce i normální nejlepší přátelé –, ale já to teď potřebuju a jsem tak vděčný, že on to poznal.

Když je po všem, nechám se jím odvést zpátky do stanu a na taneční parket. Jackson je naštěstí už

dávno pryč a většina ostatních hostů také odešla, takže je to výjimečný okamžik, který sdílíme jen my dva. Každá vteřina mi připomíná, jak moc mi chyběl. Musím se víc snažit být lepším kamarádem, abych nezmeškal příležitost být součástí jeho života. Nepřekvapilo by mě, kdyby za pár let s Kianem začali uvažovat o dětech, a já chci být tím zábavným strýčkem, jak se ode mě očekává.

Dýdžej oznamuje, že je to poslední písnička večera, a Kian mě poklepe na rameno, aby si přebral Harpera. S radostí nechám novomanžele sdílet tento poslední tanec, a než ustoupím, ještě jednou jim gratuluju. Když si beru své odložené sako, Elise mě obejme a řekne mi, že v Norfolku jsem vždy vítaným hostem. Je to moc milé a vlastně bych to od Kianovy sestry nečekal, když nejsem součástí jejich malé rodiny, ale přesto to oceňuju.

Zajistila nám také odvoz zpátky, kamkoli potřebujeme, což mi usnadní návrat do hotelu ke zbytku týmu. Cesta ubíhá ve zvláštním oparu. Mám tvář mírně vlhkou, zatímco sleduju, jak v temnotě noci ubíhají venkovské silnice, a po tvářích mi tiše stékají slzy.

Zpátky v hotelovém pokoji mi slzy vyschnou a do morku kostí se mi vkrádá jakési otupění. Zůstávám sám a musím čelit realitě tohoto rozchodu v temném, chladném hotelovém pokoji.

Upřímně řečeno, už dlouho jsem tušil, že se blíží konec. Jediný rozdíl, který opravdu cítím oproti posledním pár měsícům, je podivný pocit úlevy, který jsem vůbec nečekal. Poprvé po dlouhé době, která mi připadá jako celá věčnost, rychle usínám a spím celou noc bez převalování.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***První v cíli*****.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.